

Czwartek, 15 stycznia 2015 r.

P8_TA(2015)0010

Sytuacja w Libii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie sytuacji w Libii (2014/3018(RSP))

(2016/C 300/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Libii, w szczególności rezolucje z dnia 15 września 2011 r. ⁽¹⁾, 22 listopada 2012 r. ⁽²⁾ i 18 września 2014 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając niedawne oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini w sprawie Libii, w tym oświadczenia z dni 16 i 30 grudnia 2014 r. oraz 10 stycznia 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 15 i 30 sierpnia 2014 r., 20 października 2014 r., 17 i 18 listopada 2014 r. oraz 15 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie rządów Francji, Niemiec, Włoch, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych z dnia 11 stycznia 2015 r. w sprawie Libii,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1970, 1973 (2011) i 2174 z dnia 27 sierpnia 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie misji ONZ ds. wspierania Libii (UNSMIL) z dnia 4 września 2014 r. pt. „Naruszenia międzynarodowych prawa człowieka i prawa humanitarne w trakcie obecnych brutalnych wydarzeń w Libii”, zaktualizowane w dniu 27 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i protokoły dodatkowe do nich z 1977 r. oraz zobowiązanie stron konfliktu zbrojnego do przestrzegania i dbania o przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarne w każdych okolicznościach,
- uwzględniając decyzję Rady 2013/233/WPZiB z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya),
- uwzględniając pakiet EPS dotyczący Libii z września 2014 r.,
- uwzględniając szczyt państw regionu Sahelu, który odbył się w Mauretanii w dniu 19 grudnia 2014 r. i w którym udział wzięli między innymi przywódcy z Mauretanii, Mali, Nigru, Czadu i Burkina Faso,
- uwzględniając wspólny komunikat wydany w dniu 22 września 2014 r. przez 13 państw ⁽⁴⁾, w którym państwa te zobowiązały się do przyjęcia polityki nieingerowania w sprawy wewnętrzne Libii,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 114.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0465.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0028.

⁽⁴⁾ Algieria, Arabia Saudyjska, Egipt, Francja, Hiszpania, Katar, Niemcy, Stany Zjednoczone Ameryki, Tunezja, Turcja, Wielka Brytania, Włochy i Zjednoczone Emiraty Arabskie, a także UE i ONZ.

Czwartek, 15 stycznia 2015 r.

- A. mając na uwadze, że Libijczycy, którzy w lutym 2011 r. wyszli na ulice z żądaniem praw politycznych, spotkali się z masowymi represjami ze strony państwa, co wywołało dziewięciomiesięczny konflikt wewnętrzny i doprowadziło do odsunięcia od władzy reżimu Kaddafiego;
- B. mając na uwadze, że w czerwcu 2014 r. odbyły się w Libii trzecie powszechne, demokratyczne i wolne wybory do Izby Reprezentantów, zastępującej Powszechny Kongres Narodowy wybrany w lipcu 2012 r.;
- C. mając na uwadze, że wprawdzie w czerwcu 2014 r. odbyły się krajowe wybory parlamentarne, jednak nadzieje obywateli związane z upadkiem pułkownika Kaddafiego zostały zniweczone przez podziały polityczne i akty przemocy, które przeradzają się obecnie w regularną wojnę domową; mając na uwadze, że w Trypolisie i Tobruku od miesięcy działają rywalizujące ze sobą rządy i parlamenty;
- D. mając na uwadze, że Libia pozostaje uwikłana w konflikt wewnętrzny, który przekształcił się w brutalną walkę o władzę między dwoma rywalizującymi rządami i licznymi konkurującymi frakcjami złożonymi z sił nacjonalistycznych, islamistycznych, plemiennych i regionalistycznych, co powoduje dalsze cierpienia ludności cywilnej, ofiary śmiertelne, masowe przesiedlenia i rozprzestrzenianie się kryzysu humanitarnego;
- E. mając na uwadze, że obie strony według doniesień dopuściły się najróżniejszych naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że według szacunków UNSMIL co najmniej 400 000 Libijczyków zostało wewnętrznie przesiedlonych w wyniku ostatniej fali walk, a dalsze 150 000 osób, w tym wielu pracowników migrujących, opuściło kraj; mając na uwadze, że zagraniczni pracownicy humanitarni i dyplomaci, w tym personel UE i UNSMIL, zostali ewakuowani z Libii; mając na uwadze, że masowy napływ uchodźców libijskich do sąsiedniej Tunezji stanowi znaczne obciążenie z punktu widzenia możliwości tego kraju i jego własnej stabilności; mając na uwadze, że szacuje się, iż w Tunezji przebywa już ponad milion Libijczyków;
- F. mając na uwadze, że w dniu 23 grudnia 2014 r. Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka Zeid Ra'ad al-Husseini powiedział, iż masowy ostrzał ludności cywilnej w Libii może z dużym prawdopodobieństwem stać się przedmiotem ścigania jako zbrodnia wojenna;
- G. mając na uwadze, że specjalny wysłannik ONZ Bernadino León pośredniczył w rozmowach między zwalczającymi się frakcjami oraz do rozpoczęcia dialogu narodowego z myślą o procesie pojednania i utworzeniu rządu jedności narodowej; mając na uwadze, że pierwsza runda rozmów odbyła się w Ghadamisie w dniu 29 września 2014 r. i była kontynuowana w Trypolisie w dniu 11 października 2014 r., zaś kolejna runda, początkowo zaplanowana na 5 stycznia 2015 r., została odroczone z powodu braku porozumienia po obu stronach; mając na uwadze, że misja wsparcia ONZ w Libii (UNSMIL) poinformowała, że strony w Libii zgodziły się na odbycie nowej rundy rozmów w Genewie, prawdopodobnie 14 stycznia 2015 r.; mając na uwadze, że oba obozy okazały się jak dotąd w dużej mierze niechętne lub niezdolne do tego, aby zaangażować się na rzecz osiągnięcia kompromisu;
- H. mając na uwadze, że wysłanniczka ONZ ds. Sahelu Hiroute Guebre Sellassie ostrzegła Radę Bezpieczeństwa ONZ, że kryzys w Libii grozi wkrótce destabilizacją całego regionu, i oświadczyła również, że siatki terrorystyczne i przestępcze w Libii zacieśniają powiązania z Mali i północną Nigerią, zajmując się, obok innej nielegalnej działalności handlowej, sprzedażą broni i przemytem narkotyków;
- I. mając na uwadze, że jeśli nie dojdzie do kompromisu i nie rozpocznie się proces pojednania, zagrożona jest jedność państwa libijskiego oraz istnieje realne ryzyko, że od państwa odłączą się co najmniej trzy regiony (Fazzan, Cyrenajka i Trypolitania);
- J. mając na uwadze, że ostatnie walki w znacznym stopniu ułatwiły rozprzestrzenianie się i osadzenie się w tym kraju grup terrorystycznych, takich jak ISIS; mając na uwadze, że jeżeli problem ten nie zostanie rozwiązany, może stanowić to duże zagrożenie dla bezpieczeństwa regionu i UE; mając na uwadze, że 8 stycznia 2015 r. wschodniolibijska filia IS przyznała się do egzekucji reportera Sofiene Chourabiego i operatora kamery Nadhira Ktariego;

Czwartek, 15 stycznia 2015 r.

- K. mając na uwadze, że w dniu 4 stycznia 2015 r. samoloty wojenne sił lojalnych wobec rządu uznanego przez społeczność międzynarodową zbombardowały w strefie wojskowej portu Darna tankowiec należący do greckiego operatora, w wyniku czego zginął jeden członek załogi będący obywatelem Grecji i jeden członek załogi będący obywatelem Rumunii, a dwaj inni zostali ranni; mając na uwadze, że port znajduje się pod kontrolą islamistycznych grup zbrojnych i już w zeszłym roku był wielokrotnie atakowany;
- L. mając na uwadze, że w dniu 3 stycznia 2015 r. w oficjalnym rządowym oświadczeniu podano, że bojówki Państwa Islamskiego zabiły 14 żołnierzy libijskiej armii, oraz że rząd wezwał wspólnotę międzynarodową do zniesienia embarga na dostawy broni do tego kraju, aby umożliwić mu walkę z bojówkami, które określa jako terrorystyczne;
- M. mając na uwadze, że Islamskie Państwo w Iraku i Lewancie (ISIS) szkolił bojowników w Libii i utworzyło filię we wschodniej części kraju; mając na uwadze, że w dniu 30 grudnia 2014 r. terroryści dokonali w Tobruku, za pomocą samochodu-pułapki, zamachu wymierzonego w obrady Izby Reprezentantów; mając na uwadze, że według doniesień członkowie Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie utworzyli centra logistyczne na południowych rubieżach Libii; mając na uwadze, że według oficjalnego oświadczenia rządowego 3 stycznia 2015 r. bojówki Państwa Islamskiego dokonały egzekucji 14 żołnierzy armii libijskiej;
- N. mając na uwadze, że 28 grudnia 2014 r. dowódca sił zbrojnych generał Haftar przeprowadził ataki lotnicze na Misratę – bastion grupy zbrojnej Libya Dawn („Świt Libii”) – co uznaje się za odwet za ataki grup zbrojnych na największy libijski terminal naftowy w Sidrze w dniu 25 grudnia 2014 r. i ataki na żołnierzy libijskiej armii w Syrcie, w wyniku których zginęło 22 żołnierzy;
- O. mając na uwadze, że w ostatnich coraz liczniejszych atakach na chrześcijan i inne mniejszości religijne w Libii bojownicy ugrupowania Ansar al-Sharia wprowadzili w Syrcie, kontrolowanej przez grupy zbrojne, około 20 chrześcijan koptyjskich z Egiptu; mając na uwadze, że stale rośnie również liczba aresztowań, uprowadzeń, tortur i egzekucji osób podejrzanych o przynależność do ugrupowań zbrojnych przez wszystkie strony;
- P. mając na uwadze, że według doniesień setki migrantów i uchodźców uciekających przed przemocą w Libii zginęły, próbując przepłynąć przez Morze Śródziemne do Europy, co doprowadziło do poważnego kryzysu związanego z uchodźcami we Włoszech i na Malcie; mając na uwadze, że Libia jest głównym punktem wyjazdowym dla migrantów próbujących przedostać się do Europy;
- Q. mając na uwadze, że 6 listopada 2014 r. libijski Sąd Najwyższy orzekł, że czerwcowe wybory parlamentarne, w wyniku których utworzona została uznana przez wspólnotę międzynarodową Izba Reprezentantów z siedzibą w Tobruku, były niezgodne z prawem;
- R. mając na uwadze, że Izba Reprezentantów odrzuciła to orzeczenie, twierdząc, że wykracza ono poza mandat sądu oraz że zostało wydane pod naciskiem ze strony islamskich grup zbrojnych w Trypolisie, a zatem że Izba Reprezentantów i rząd będą nadal sprawować swoje funkcje;
- S. mając na uwadze, że rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2174 (2014) zezwala na wydanie zakazów wjazdu i nakazów zamrożenia aktywów wobec „osób i podmiotów prowadzących lub wspierających działania, które stanowią zagrożenie dla pokoju, stabilności lub bezpieczeństwa Libii bądź też utrudniają lub uniemożliwiają pomyślne zakończenie transformacji politycznej tego kraju”;
- T. mając na uwadze, że jednym z głównych przedmiotów konfliktu jest kontrolowanie przedsiębiorstwa National Oil Corporation i zarządzanie nim; mając na uwadze, że obie strony konfliktu mianowały własnych ministrów przemysłu naftowego, starając się skierować dochody z ropy w swoją stronę; mając na uwadze, że dochody ze sprzedaży ropy naftowej stanowią 95 % dochodów Libii i 65 % PKB tego państwa; mając na uwadze, że Libia dysponuje największymi zasobami ropy naftowej w Afryce i piątymi co do wielkości zasobami ropy naftowej na świecie;

Czwartek, 15 stycznia 2015 r.

1. stanowczo potępia gwałtowną eskalację przemocy w Libii, szczególnie kierowanie ataków na ludność cywilną, co poważnie zagraża przyszłym szansom na pokojowe porozumienie; zdecydowanie popiera rozmowy w Genewie, w których ONZ występuje w roli mediatora, i wzywa wszystkie strony konfliktu, aby zgodziły się na wstrzymanie operacji wojskowych zaproponowane przez specjalnego przedstawiciela ONZ Bernardino Leóna w celu stworzenia pomyślnych warunków do rozmów;
2. wzywa wszystkie strony dopuszczające się przemocy, aby zobowiązały się do bezwarunkowego rozejmu, do powstrzymania się od wszelkich działań pogłębiających podziały i polaryzację, do publicznego zadeklarowania, że nie będą tolerowały takich działań, oraz do bezwarunkowego zaangażowania się w wysiłki podejmowane przez specjalnego przedstawiciela ONZ ds. Libii Bernardino Leóna, mające na celu włączenie stron konfliktu w obejmujący wszystkie grupy społeczne dialog narodowy; podkreśla, że szczególną uwagę należy zwrócić na udział kobiet i mniejszości w tym procesie; przypomina, że obecny konflikt nie może być rozwiązywany na drodze militarnej;
3. przypomina o swoim zdecydowanym i pełnym poparciu dla misji ONZ ds. wspierania Libii; wyraża podziw dla nieustrudzonych wysiłków specjalnego przedstawiciela ONZ ds. Libii Bernardino Leóna przy negocjowaniu tego dialogu politycznego; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowa runda dialogu politycznego ma odbyć się w najbliższych dniach w Genewie;
4. wzywa UE, aby wsparła te wysiłki, natychmiast wprowadzając własne ukierunkowane sankcje, obejmujące zamrożenie aktywów i zakazy podróży, wobec osób odpowiedzialnych za przemoc zbrojną oraz naruszenia i łamanie praw człowieka, a także bojkotowanie negocjacji toczących się pod auspicjami ONZ;
5. ponownie wyraża poparcie dla Izby Reprezentantów w Tobruku jako jedyne legalnego organu, wyłonionego w wyborach, które odbyły się w czerwcu 2014 r.; ponownie wzywa wyłonioną w wyborach Izbę Reprezentantów oraz oficjalny rząd do prowadzenia działań zgodnie z zasadami praworządności i praw człowieka, w duchu otwartości oraz w interesie kraju, a także z myślą o ochronie praw wszystkich obywateli Libii, w tym mniejszości religijnych i etnicznych;
6. jest głęboko zaniepokojony nasilającą się obecnością w Libii grup terrorystycznych powiązanych z Al-Kaidą, bojówek Państwa Islamskiego oraz innych organizacji i ruchów ekstremistycznych; uważa, że istnieje niebezpieczeństwo pograżenia się tego regionu w destrukcyjnym chaosie, tak jak to ma miejsce w Syrii i Iraku; jest przekonany, że wspomniane grupy stanowią poważne zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa całego regionu, a także dla bezpieczeństwa Europy; ponownie podkreśla, że należy wszelkimi środkami – zgodnie z Kartą ONZ i prawem międzynarodowym, w tym obowiązującymi międzynarodowymi prawami człowieka, prawem dotyczącym uchodźców i prawem humanitarnym – walczyć z zagrożeniami dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego spowodowanymi przez terrorystów;
7. wzywa Unię Europejską i społeczność międzynarodową do kontynuowania wysiłków mających na celu przeciwdziałanie terroryzmowi, z należyтым poszanowaniem prawa międzynarodowego, oraz zapobieganie jego dalszemu rozprzestrzenianiu się i tworzeniu nowych baz w Libii;
8. zwraca uwagę na destabilizacyjny wpływ konfliktu w Libii na inne kraje w regionie Sahelu, a także na bezpieczeństwo Europy; wzywa sąsiednie kraje oraz podmioty regionalne, zwłaszcza Egipt, Katar, Arabię Saudyjską, Turcję i Zjednoczone Emiraty Arabskie, do powstrzymania się od działań, które mogłyby pogłębić obecne podziały i utrudnić demokratyczne przemiany w Libii, a także do pełnego poparcia prowadzonych przez ONZ działań zapoczątkowanych w Ghadamisie; przypomina, że osoby, które aktywnie utrudniają wypracowanie opartego na konsensusie politycznego rozwiązania, łamią rezolucje Rady Bezpieczeństwa w sprawie Libii i muszą ponieść konsekwencje swoich działań;
9. z zadowoleniem przyjmuje niedawne oświadczenia Unii Afrykańskiej z dnia 3 grudnia 2014 r. i Ligi Państw Arabskich z dnia 5 stycznia 2015 r. oraz ich publiczne zobowiązanie do wspierania procesu negocjacyjnego pod auspicjami ONZ;

Czwartek, 15 stycznia 2015 r.

10. zwraca uwagę, że potrzebne są wspólne i skoordynowane działania wszystkich 28 państw członkowskich pod nadzorem wysokiej przedstawiciel; wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, aby koordynowała działania państw członkowskich i skoncentrowała wsparcie na budowie państwa i instytucji, oraz by wspólnie z państwami członkowskimi, ONZ, NATO i partnerami regionalnymi pomogła w tworzeniu skutecznych, zarządzanych i kontrolowanych na szczeblu krajowym sił bezpieczeństwa (sił zbrojnych i sił policyjnych), które będą w stanie zapewnić pokój i porządek w kraju, a także wspierała inicjowanie zawieszenia broni i opracowanie mechanizmu jego monitorowania; podkreśla, że UE powinna również nadać priorytetowe znaczenie pomocy w reformowaniu libijskiego systemu sądownictwa, a także innych obszarów zasadniczych dla demokratycznych rządów;

11. przypomina o silnym zaangażowaniu UE w sprawę jedności i integralności terytorialnej Libii oraz o konieczności zapobieżenia rozprzestrzenianiu się terroryzmu; przypomina rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2174 przyjętą w dniu 27 sierpnia 2014 r., która rozszerza dotychczasowe sankcje międzynarodowe nałożone na Libię, aby uwzględnić w nich odpowiedzialność karną osób prowadzących lub wspierających działania, które „stanowią zagrożenie dla pokoju, stabilności lub bezpieczeństwa Libii bądź też utrudniają lub uniemożliwiają pomyślne zakończenie transformacji politycznej tego kraju”; wzywa UE do rozważenia dalszych działań, w tym środków restrykcyjnych;

12. podkreśla potrzebę ustalenia odpowiedzialności za wszystkie przypadki łamania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego; wskazuje na oświadczenie UNSMIL, w którym jest mowa o tym, że wiele naruszeń praw popełnionych w Libii może podlegać jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego, i wzywa do wyposażenia Międzynarodowego Trybunału Karnego w odpowiednie środki polityczne, logistyczne i finansowe, które pozwolą mu na przeprowadzanie dochodzeń w sprawie tych przestępstw; uważa, że wzmocnienie międzynarodowego mechanizmu odpowiedzialności może odwieść grupy zbrojne od popełniania kolejnych naruszeń i apeluje o rozważenie możliwości ustanowienia komisji śledczej ONZ lub podobnego mechanizmu w celu prowadzenia dochodzeń w sprawie naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego;

13. wyraża solidarność z obywatelami Libii; uważa, że Unia Europejska musi pomóc obywatelom Libii w realizacji ich ambitnego dążenia do ustanowienia demokratycznego, stabilnego i bogatego państwa, zgodnie ze zobowiązaniami określonymi w polityce sąsiedztwa dotyczącej krajów południowego wybrzeża Morza Śródziemnego; nawołuje do nieustannej humanitarnej, finansowej i politycznej pomocy ze strony UE i wspólnoty międzynarodowej w rozwiązywaniu problemu sytuacji humanitarnej w Libii i sytuacji osób wewnętrznie przesiedlonych oraz uchodźców, a także ludności cywilnej pozbawionej dostępu do podstawowych usług;

14. wzywa wszystkie strony w Libii do zagwarantowania bezpieczeństwa i wolności chrześcijanom i innym mniejszościom religijnym, które spotykają się z narastającą dyskryminacją i prześladowaniami i które znajdują się w ogniu krzyżowym konfliktu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zapewnienia, aby przyszłe porozumienia dwustronne zawierały skuteczne mechanizmy monitorowania przestrzegania praw człowieka w odniesieniu do mniejszości religijnych;

15. wzywa do zachowania neutralności kluczowych libijskich instytucji, w szczególności Banku Centralnego, National Oil Corporation i państwowego funduszu majątkowego, którym ONZ zezwoliła na przyjmowanie środków ze sprzedaży ropy naftowej z zagranicy;

16. pochwala gościnność Tunezyjczyków wobec szacowanych na 1,5 mln obywateli libijskich uciekających obecnie do Tunezji przed przemocą; wzywa UE do zapewnienia finansowego i logistycznego wsparcia rządowi Tunezji na te cele;

17. zwraca się do przedsiębiorstw międzynarodowych, aby przed zawarciem jakichkolwiek transakcji dotyczących libijskiej ropy, która należy do obywateli Libii, upewniały się, że takie transakcje nie służą bezpośrednio ani pośrednio finansowaniu zwalczających się bojówek; po raz kolejny zwraca się do przedsiębiorstw międzynarodowych działających w Libii, aby ujawniły swoje transakcje finansowe w sektorze energetycznym;

18. pozostaje zaniepokojony rozprzestrzenianiem broni, amunicji i ładunków wybuchowych oraz przemysłem broni, które stanowią zagrożenie dla ludności, a także dla stabilności Libii i całego regionu;

Czwartek, 15 stycznia 2015 r.

19. ponawia kierowane do wysokiej przedstawiciel wezwanie do dokonania przeglądu mandatu misji pomocy granicznej Unii Europejskiej (EUBAM) w Libii, która obecnie została wstrzymana i stacjonuje w Tunezji, tak aby uwzględnić, iż sytuacja w kraju uległa dramatycznym zmianom, oraz aby określić właściwie skoordynowaną misję wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), która będzie działać we współpracy z ONZ i z partnerami regionalnymi w przypadku znalezienia rozwiązania politycznego; jest zdania, że ta misja WPBiO powinna mieć na celu wspieranie wdrażania rozwiązania politycznego, powinna nadać priorytet reformie sektora bezpieczeństwa oraz rozbrojeniu, demobilizacji i reintegracji, a także zaspokoić inne pilne potrzeby w dziedzinie sprawowania rządów; ponadto wyraża pogląd, że w obliczu przedłużającej się wojny w Libii i zwiększenia niestabilności oraz w obliczu poważnych zagrożeń dla bezpieczeństwa europejskiego misja WPBiO powinna być gotowa do udziału w skoordynowanych działaniach mających na celu ustabilizowanie sytuacji w Libii, do których upoważni Rada Bezpieczeństwa ONZ;

20. wyraża głębokie zaniepokojenie losem migrantów, osób ubiegających się o azyl i uchodźców w Libii, których już niepewna sytuacja ulega dalszemu pogorszeniu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do niesienia skutecznej pomocy Włochom w chwalebnych wysiłkach tego państwa zmierzających do opanowania spirali migracji z Afryki Północnej, w szczególności z Libii;

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i Izbie Reprezentantów Libii, sekretarzowi generalnemu ONZ, Lidze Państw Arabskich i Unii Afrykańskiej.
